

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

ZAKLINAČ
ČAS OPOVRHNUTIA

plus

Zaklínač IV – Čas opovrhnutia

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Andrzej Sapkowski
Zaklínač IV – Čas opovrhnutia – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

OBSAH

Kapitola prvá	9
Kapitola druhá	53
Kapitola tretia	107
Kapitola štvrtá	153
Kapitola piata	199
Kapitola šiesta	251
Kapitola siedma	283

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ IV

ČAS OPOVRHNUTIA

PLUS

*Krv je na tvojich rukách, Falka,
Krv je na tvojich šatách
Len zhor, Falka, za svoje zločiny,
Zhor, no nás tu nemátaj!*

(Detská pesnička spievaná pri upalovaní bábk Falky na vigíliu Saovine)

Vedymini a zaklínači u Nordlingov ([odkaz](#)), tajomná a elitárska kasta kňazov bojovníkov, pravdepodobne odnož druidov ([odkaz](#)). V ľudových predstavách obdarení magickou mocou a nadľudskými schopnosťami, mali sa stavať do boja proti zlým duchom, netvorom a všelijakým temným silám. V skutočnosti, keďže boli majstrami v ovládaní zbrane, **v.** využívali vladykovia Severu v kmeňových vojnách, aké títo panovníci navzájom proti sebe viedli. Pri boji upadali **v.** do tranzu, vyvolaného, ako sa domnievali súčasníci, autohypnózou alebo povzbudzujúcimi prostriedkami, bojovali so slepou energiou, nepocitovali bolesť, ba ani závažné poranenie, čo iba umocňovalo chýry o ich nadprirodzenej moci. Teória, podľa ktorej **v.** mali byť produktom mutácie alebo genetického inžinierstva, nenašla potvrdenie. **V.** sú hrdinami početných povestí Nordlingov (por. F. Delannoy, Mýty a legendy národov Severu)

Effenberg a Talbot,
Encyclopaedia Maxima Mundi, zv. XV

KAPITOLA PRVÁ

Na to, aby si si mohol zarábať na živobytie ako konský pohonič, hovorieval Aplegatt obvykle mládencom, čo nastupovali do služby, nevyhnutne potrebuješ dve veci – zlatú hlavu a železnú riť.

Zlatá hlava je nutná, poučal mládenčov Aplegatt, pretože pod odevom, v plochej, na holú hrud' pripevnenej koženej placke kuriér vezie iba správy menšej dôležitosti, ktoré možno bez obáv zveriť zradnému papieru alebo pergamenu. Ozajstné vážne, tajné informácie, také, od ktorých mnohé závisí, si musí kuriér zapamätať a zopakovať, komu treba. Pekne slovo za slovom, a občas sú to slová celkom zložité. Ťažké je ich vysloviť, nie to si ich zapamätať. Zapamätať si tak, aby si sa nepomýlil, keď ich budeš opakovať – na to naozaj treba zlatú hlavu.

A pokiaľ ide o železnú riť, hohó, na to rýchlo príde každý kuriér sám. Keď musí stráviť v sedle tri dni a tri noci, trmácať sa sto alebo dvesto míľ po cestách, ba občas, keď treba, aj po necestách. Nuž, isteže, nesedíš v sedle v jednom kuse, občas zosadneš, oddýchneš si. Lebo človek vydrží veľa, ale kôň menej. Keď sa však po odpočinku hotuješ znova vyskočiť na konský chrbát, normálne začuješ, ako riť jačí: „Pomóc, zabiť idú!“

A kto už teraz potrebuje kuriérov na koni, pán Aplegatt, čudovali sa občas mladí. Z Vengebergu do Wyzimy, napríklad, nikto nedocvála rých-

lejšie než za štyri či päť dní, aj keby sa hnal na tom najdivšom koni. A čarodejníkovi z Vengebergu koľko treba, aby magickú správu odkázal čarodejníkovi z Wyzimy? Polhodinka, možno ani toľko. Kuriériovi môže koň okrivieť. Môžu ho zbojníci alebo Veveričky doraziť, vlky alebo gryfy rozkmásať. Bol kuriér, a už ho niet. No černokňažnícka správa vždy dôjde tam, kde má, nezablúdi, neoneskorí sa ani nestratí. Načo kuriéri, keď sú všade čarodejníci, na každom kráľovskom dvore? Kuriéri sú už zbytoční, pán Aplegatt.

Istý čas si aj Aplegatt myslel, že ho už nikto nepotrebuje. Mal tridsaťšesť rokov, bol malý, ale silný a šlachovitý, roboty sa nebál a mal, samozrejme, zlatú hlavu. Mohol si nájsť inú prácu, aby uživil seba aj ženu, aby ešte čo-to odložil na veno pre dve nevydaté dcéry, prípadne pomohol tej vydatej, ktorej mužovi, beznádejnému trpákovi, sa jednoducho nijaký kšeft nedaril. Ale Aplegatt nechcel a nevedel si predstaviť inú robotu. Bol kráľovský kuriér.

A zrazu, po dlhom období zabudnutia a pokorujúcej nečinnosti, Aplegatta znovu súrne potrebovali. Cesty a lesné priesieky znovu duneli pod kopytami. Ako za dávnych čias kuriéri znovu premeriávali krajinu, nosili správy z jedného hradu na druhý.

Aplegatt vedel, prečo to je takto. Videl toho veľa a počul ešte viac. Očakávalo sa od neho, že obsah prenášanej správy si okamžite vymaže z pamäti, zabudne na ňu, aby si na ňu nevedel spomenúť ani na mučidlách. Lenže Aplegatt si pamätal. A vedel, prečo králi zrazu prestali komunikovať prostredníctvom mágie a magikov. Správy, ktoré prenášali poslovia, mali zostať čarodejom utajené. Králi zrazu stratili v magikov dôveru, prestali sa im zdôverovať so svojimi tajomstvami.

Čo zapríčinilo náhle ochladnutie priateľstva kráľov a čarodejov, to Aplegatt nevedel a ani ho to veľmi nezaujímalo. Králi i magici boli preňho nepochopiteľné, v činoch nevypočítateľné bytosti – predovšetkým v ťažkých časoch. A to, že ťažké časy prichádzajú, sa nedalo nepostrehnúť, ako človek premeriaval krajinu od hradu k hradu, od zámku k zámku, od kráľovstva ku kráľovstvu.

Na cestách bolo plno vojska. Na každom kroku človek narazil na zá-

stupy pešiakov alebo jazdcov a každý veliteľ bol nervózny, podráždený, prchký a taký dôležitý, akoby len od neho jediného závisel osud celého sveta. Takisto hrady a zámky sa hmýrili ozbrojencami, vo dne v noci sa tam horúčkovo pobiehalo. Zvyčajne neviditeľní správcovia a kasteláni zrazu bez ustania pobiehali po hradbách a nádвориach, zlostní ako osy pred búrkou, ziapali, nadávali, rozdávali rozkazy a kopance. Do pevností a garnizón sa deň aj noc šinuli ťažké kolóny naložených vozov a obchádzali kolóny, čo sa hnali naspäť ľahučko, rýchlo a naprázdno. Na cestách víril prach rozšantené, rovno zo žrebčincov vyhnané húfy trojročkov. Koníky nezvyknuté na zubadlá ani na ozbrojeného jazdca si veselo užívali posledné dni voľnosti a zabezpečovali prácu pre množstvo pohoničov; ostatným užívateľom ciest robili nemálo problémov.

Stručne povedané, v horúcom, nehybnom vzduchu visela vojna.

Alegatt sa postavil v strmeňoch a poobzeral sa. Dole, na úpäť kopca sa ligotala rieka, ostro sa kľukatila cez lúky a skupinkami stromov. Za riekou, na juhu, sa do diaľky ťahali lesy. Posol pohnal koňa. Čas súril.

Na ceste bol už dva dni. Kráľovský rozkaz a pošta ho dobehli v Hagge, kde odpočíval po návrate z Tretogoru. Pevnosť opustil v noci a cválal po ceste popri ľavom brehu Pontaru, pred svitaním prekročil hranicu s Temeriu, a teraz, na poludnie ďalšieho dňa, sa už ocitol pri brehu Ismeny. Keby bol kráľ Foltest vo Wyzime, Alegatt by mu doručil posolstvo ešte tejto noci. Bohužiaľ, kráľ v meste nebol – v tomto čase sa zdržoval na juhu krajiny, v Maribore, vzdialenom od Wyzimy dobrých dvesto míľ. Alegatt o tom vedel, preto neďaleko Bieleho Mosta opustil cestu, čo viedla na západ, a uháňal ďalej cez lesy smerom na Ellander. Trocha riskoval. V lesoch ešte stále šarapatili Veveričky, beda tomu, kto sa im dostal do rúk alebo podbehol pred luk. Ale kráľovský posol musí riskovať. Taká už je služba.

Bez problémov prebrodil rieku – od júna nepršalo, voda v Ismene výrazne klesla. Držal sa okraja lesa, kým nedorazil na trasu z Wyzimy na

juhovýchod. Cesta smerovala k trpaslíckym hutám, kováčskym dielňam a osadám v Masíve Mahakam. Po ceste putovali vozy, často s jazdeckým sprievodom. Aplegatt si vydýchol. Tam, kde sa vyskytuje viacej ľudí, nie sú Scoia'tael. Kampaň proti elfom bojujúcim s ľuďmi pokračovala v Temerii už vyše roka, prenasledované veveričie komandá sa v horách rozdelili na menšie skupinky a menšie skupinky sa držali čo najďalej od ľudí putujúcich po ceste; rozhodne ich nenapádali.

Podvečer sa už našiel na západnej hranici kniežatstva Ellander, na krížnych cestách neďaleko dedinky Zavada, odkiaľ viedla rovná a bezpečná cesta do Mariboru – štyridsaťdva míľ dobre udržiavanej, používanej cesty. Na rázcestí stála krčma. Rozhodol sa pre odpočinok – pre koňa aj pre seba. Vedel, že ak sa vydá ďalej na svitaní, tak aj bez toho, aby musel hnať koňa, ešte pred západom slnka uvidí strieborno-čierne vlajky na červených strechách veží mariborského zámku.

Odsedlal kobyľu a sám sa o ňu postaral, paholka poslal preč. Je kráľovský posol a kráľovský posol nikomu nedovolí dotýkať sa svojho koňa. Zjedol solídnu porciu praženice s klobásou a štvrtku ražného chleba, zapil to pollitrom piva. Vypočul si klebety. Naozaj rozmanité – v krčme sa totiž chvastali cestovatelia zo všetkých svetových strán.

V Dol Angre, dozvedel sa Aplegatt, opäť došlo k incidentom, opäť sa od diel lyrijskej jazdy na hranici dostal do konfliktu s nilfgaardskými jazdcami, opäť Meve, kráľovná Lyrie nahlas obvinila Nilfgaard z provokácie a požiadala o pomoc kráľa Demawenda z Aedirnu. V Tretogore sa uskutočnila verejná poprava redanského baróna, ktorý sa tajne stretával s emisármi nilfgaardského cisára Emhyra. V Kaedwene sa komandá Scoia'tael, spojené do väčšieho oddielu, pustili do vyvražďovania pevnosti Leyda. Ako odplatu za túto masakru obyvateľstvo Ard Carraigh usporiadalo pogrom a pohlušilo takmer štyri stovky neľudí, čo žili v hlavnom meste.

V Temerii, rozprávali kupci, čo prišli odkiaľsi z juhu, medzi cintryjskými emigrantmi, sústredenými pod zástavami maršala Vissegerda, vládnu žiaľ a smútok. Potvrdil sa totiž strašný chýr o smrti Levíčaťa, princeznej Cirilly, poslednej z rodu kráľovnej Calanthe, nazývanej Levica z Cintry.

Odznali aj strašnejšie zlovestné klebety – že v niekoľkých dedinách

v okolí Aldersbergu vraj kravám pri dojení začala striekať z vemien krv, a na svitaní vraj ktosi videl v hmle Pannu Moru, zvestovateľku strašnej čiernej smrti. V Brugge neďaleko Lesa Brokilon, zakázaného kráľovstva lesných dryád, sa objavil Divý Hon, po nebesiach cválajúci oddiel prízrakov, a Divý Hon, ako je všeobecne známe, vždy veští vojnu. A z mysu Bremervoord vraj videli loď duchov a na jej palube príznak – čierneho rytiera v prilbici ozdobenej krídlami dravého vtáka...

Posol už dlhšie nepočúval, bol priveľmi unavený. Zašiel do spoločnej nocľahárne, zvalil sa na slamník a zaspal ako klada.

Za úsvitu vstal. Keď vyšiel na dvor, trocha sa začudoval – nebol prvý, kto sa chystal na cestu, a to sa stávalo zriedka. Pri studni stál osedlaný vraník, v koryte si umývala ruky žena v mužskom odeve. Keď počula Aplegattove kroky, otočila sa, mokrými rukami si dozadu začesala bujné čierne vlasy. Posol sa uklonil, žena kývla hlavou na pozdrav.

Keď vstupoval do stajne, takmer sa zrazil s ďalším ranným vtáčaťom, mladým dievčaťom so zamatovým baretom, ktoré vyvádzalo na dvor žltkastú kobyľu. Dievča si pretieralo tvár a zívalo, opierajúc sa o bok koňa.

– Újha, – zahundralo, keď prechádzalo popri poslovi. – Hádám zaspím za jazdy... Zaspím ako nič... Uaaauaaa...

– Chlad ťa preberie, len čo kobyľku popoženieš, – ozval sa zdvorilo Aplegatt, keď sťahoval sedlo z hrady. – Šťastnú cestu, slečinka.

Dievča sa otočilo a pozrelo sa naňho, ako keby si ho až teraz všimlo. Oči malo veľké a zelené ako smaragdy. Aplegatt prehodil cez koňa čabraku.

– Zaželal som ti šťastnú cestu, – zopakoval. Zvyčajne sa veľmi nepúšťal do reči, ale teraz pociťoval potrebu prehodiť pár slov s blížnym, hoci aj s obyčajnou ospanlivou sopľaňou. Možno to spôsobili dlhé dni samoty na ceste, možno to, že mu tá sopľaňa pripomenula jeho prostrednú dcéru.

– Nech vás bohovia ochránia, – dodal, – pred nešťastím a zlou náhodou. Ste iba dve a navyše ženy... A časy nie sú veru dobré. Všade na cestách striehne nebezpečenstvo...

Dievča otvorilo zelené oči dokorán. Posol zacítil na chrbte chlad, prebehli mu po ňom zimomriavky.

– Nebezpečenstvo, – ozvalo sa zrazu dievča čudným, zmeneným hla-

som. – Nebezpečenstvo je tiché. Nepočuť ho, keď prileťí na sivých krídlach. Snívalo sa mi... o piesku... Ten piesok bol rozpálený od slnka...

– Čože? – Aplegatt stuhol so sedlom opretým o brucho. – Čo to hovoríš, slečinka? Aký piesok?

Dievča sa prudko zachvelo, pretrelo si tvár. Grošovaná kobyla potriasla hlavou.

– Ciri! – Ostro skríkla čiernovlasá žena na dvore, ako naprávala popruhu a vaky na čiernom koni. – Poponáhľaj sa!

Dievča zazívalo, pozrelo sa na Aplegatta, zažmurkalo, akoby bolo prekvapené jeho prítomnosťou. Kuriér mlčal.

– Ciri, – zopakovala čiernovlasá. – Čo si tam zaspala?

– Už idem, pani Yennefer!

Keď Aplegatt konečne osedlal koňa a vyviedol ho na dvor, po žene a dievčati už nezostala ani stopa. Kohút ťahavo, zachrípnuto zakikiríkal, rozbrechal sa pes, zo stromu sa ozvala kukučka. Posol vyskočil do sedla. Zrazu si spomenul na zelené oči ospanlivej dievčiny, na jej zvláštne slová. Tiché nebezpečenstvo? Sivé krídla? Rozpálený piesok? Možno to dievča nie je celkom v poriadku, pomyslel si. Teraz také vídať hocikde, pomätené dievky, za vojny sprznené vojakmi alebo inou zberbou... Veru, asi je pomätená. No možno iba rozospatá, vytrhnutá zo sna, ešte celkom neprebudená... Nečudo, že ľudia splietajú kadejaké hlúposti, keď sa musia trmáčať po ceste na svitaní, ešte stále medzi snom a skutočnosťou.

Znovu po ňom prebehli zimomriavky a medzi lopatkami sa ozvala bolesť. Rozmasíroval si chrbát päťou.

Len čo sa ocitol na mariborskej ceste, vrazil koňovi päťu pod rebrá a prinútil ho cválať. Čas súril.

V Maribore posol dlho neodpočíval – neuplynul ani deň a znovu mu okolo uší svišťal vietor. Nový kôň, grošovaný žrebec z mariborského stáda, sa prudko hnal vpred s natiahnutým krkom a zametal za sebou chvostom. Vŕby popri ceste sa len tak mihali. Aplegatta na hrudi tlačil vak s diplomatickou poštou. Bolel ho zadok.

– Tfu, bodaj si si väzy dolám, ty lotor! – zručol za ním pohonič, čo

prudko ťahal liace záprahu, splašeného okolo cválajúcim žrebcom. – Pozri naňho, ako sa ženie, akoby mu smrť päty lízala! Tak si leť, leť, vetroplach, pred zubatou aj tak neujdeš!

Aplegatt si utrel oko, zaslzené od rýchleho galopu.

Včera odovzdal kráľovi Foltestovi listy a odrecitoval tajné posolstvo kráľa Demawenda.

Demawend Foltestovi. V Dol Angre je všetko pripravené. Sprisahanci čakajú na rozkaz. Predpokladaný termín: druhá júlová noc po mesačnom nove. Lode musia pristáť na tamtom brehu o dva dni neskôr.

Nad cestou leteli krdle vrán a prenikavo krákali. Tiahli na východ, smerom k Mahakamu a k Dol Angre, smerom k Vengerbergu. Kuriér si za jazdy opakoval v duchu slová tajného posolstva, ktoré jeho prostredníctvom kráľ Temerie posielal kráľovi Aedirnu.

Foltest Demawendovi. Po prvé: Pozdržme akciu. Tí mudráci zvolali snem, majú sa stretnúť a radiť na ostrove Thanedd. Ten snem môže veľa zmeniť. Po druhé: Možno prestať s hľadaním Levíčata. Potvrdilo sa, že Levíča nežije.

Aplegatt popchol päťou koňa. Čas súril.

Úzka lesná cesta bola zatarasená vozmi. Aplegatt spomalil, pokojne priklusal k poslednému z dlhej kolóny. Okamžite pochopil, že sa cez túto zápchu nepretlačí. O tom, že by sa vrátil, nemohlo byť ani reči, bola by to priveľká strata času. Spustiť sa do bahnitej húštiny a zápchu obísť sa mu tiež veľmi nechcelo, o to väčšmi, že sa už zmrákal.

– Čo sa to tu stalo? – spýtal sa pohoničov posledného voza; jeden ako keby driemal, druhý ako keby ani nežil. – Prepadnutie? Veveričky? Tak vravte! Ponáhlam sa...

Ešte kým starčekovia stačili odpovedať, od neviditeľného čela kolóny vnoreného v lese sa rozľahli výkriky. Pohoniči rýchlo naskakovali na vozy, liacami plieskali kone a voly a častovali ich nadávkami. Kolóna sa váhavo pohla. Driemajúci starček sa zrazu prebral. Zdvihol bradu, cmu-

kol na muly a tiež ich pleskol liacami po chrbtoch. Starček, čo vyzeral ako mŕtvy, ožil, potisol si z očí slamený klobúk a pozrel sa na Aplegatta.

– Pozrimeže, – prehodil. – Ako mu je naponáhlo. He, synak, celkom ti to vyšlo. Priskákalo si sem v pravej chvíli.

– Veru, – pritakal druhý starček a popohňal muly. – V pravej chvíli. Keby si sem došiel na obed, musel by si stáť spolu s nami a čakať na uvoľnenie priechodu. Všetkým je nám naponáhlo, ale čakať sme museli. Ako môžeš ísť ďalej, keď ti zapravia cestu?

– Cesta bola zapravená? A to je čo za novoty?

– Objavil sa tu dáky dravý ľudožrút, synak. Rytiera prepadol, čo len sám s paholkom po ceste klusal. A vraj rytierovi ten netvor hlavu aj s prilbicou odtrhol, koňovi črevá vypustil. Paholkovi sa podarilo ujsť, bľabotal, že cesta je vraj celá červená od krvi.

– Čo to bolo za monštrum? – vyzvedal Aplegatt a pritiahol koňovi uzdu, aby mohol pokračovať v rozhovore s pohoničmi trmácajúceho sa voza.

– Drak?

– Nie, drak nie, – vyhlásil druhý starček, ten v slamenom klobúku. – Vraveli, že mandygora či tak dajako. Paholok tvrdil, že taká lietajúca beštia, ukrutánsky veľká. A celkom rozbesnená! Mysleli sme, že zožerie rytiera a odletí, ale kdeže! Sadla si tam na cestu, mater jej poondiatu, a sedí, syčí, zubiská cerí... Nuž a zapchala cestu ako štopel' fľašu, lebo kto sa tam priblížil, len čo zbadal tú potvoru, nechal tam voz a pešo sa hnal naspäť. Nazbieralo sa teda vozov na pol míle, a okolo nás je, ako vidíš, synak, samá močarina s húštinami, ani obísť sa to nedá, ani sa obrátiť. A tak stojíme...

– Tol'ko chlapov! – vyprskol posol. – A stoja ako trpáci! Veď bolo treba sekery a halapartne vziať a zahnať beštiu z cesty alebo ju zahlušiť.

– Nuž, zopár ich to aj sprobovalo, – pripustil starý pohonič a švihol muly, lebo kolóna pridala do kroku. – Traja trpaslíci z kupeckej stráže a s nimi aj štyria zverbovanci, čo mali nastúpiť k vojsku v pevnosti Carre-ras. Trpaslíkov beštia ukrutne zrichtovala a tí zverbovanci...

– Zdúchli, – dokončil druhý starček a schuti si odpľul; trafil rovno do voľného priestoru medzi zadkami mulov. – Zdúchli, len čo tú mandygoru

zbadali. Jeden vraj aj do gatí pustil. Len sa pozri, synak, aha, tamto, to je on! Tamto!

– Načože mi chcete, – rozčúľil sa Aplegatt, – zasratého fagana ukazovať! Nie som veru zvedavý...

– Nie toho! Netvora! Zabitého netvora! Vojaci ho akurát na voz kladú! Vidíte?

Aplegatt si zastal v strmeňoch. Napriek nastávajúcej tme a tlačiacim sa zvedavcom uvidel zbrojnošov dvíhať obrovské žltkavé telo. Netopierie krídla obludy a škorpióni chvost sa bezvládne vliekli po zemi. So zborovým výkrikom zbrojnoši potiahli zdochlinu vyššie a zvalili ju na voz. Zapriahnuté kone evidentne znepokojené pachom krvi a rozkladu, zaerdžali a trhli ojmami.

– Nezastavovať! – zrúkol na starčekov desiatnik, čo velil zbrojnošom. – Ďalej, ďalej! Nech je priechod voľný!

Starček popohľol muly, voz poskočil na výmoľoch. Aplegatt popchol koňa, prispôobil jazdu povozu.

– Tak ako vidím, vojaci tú beštiu ubili?

– Horkýže, – pokrútil hlavou starček. – Keď prišli vojaci, iba si papuľu na ľudí otvárali, nadávali. Oni len stoj, pohni sa, ustúp, raz to, raz ono. Na obludu im veru nebolo naponáhlo. Poslali po zaklínača.

– Zaklínača?

– Tak veru, – ubezpečil ho druhý starček. – Ktosi si spomenul, že v dedine videl zaklínača, a tak poňho poslali. Ved' prechádzal okolo nás. Vlasy biele, ksicht strašidelný a riadny mečisko na chrbte. Neprešla ani hodina, a už niekto spredu zakričal, že za chvíľu sa bude dať prejsť, lebo zaklínač tú obludu skántril. Takže sme sa konečne pohli a ty si prišiel akurát v pravej chvíli.

– Ha, – zamyslel sa Aplegatt. – Toľko rokov sa po cestách trmázgam, ale zaklínača som ešte nestretol. Videl niekto, ako toho netvora odpravil?

– Ja som to videl! – zvolal chlapík so strapatou šticou, čo zrazu priklusal z druhej strany voza. Sedel na neosedlanom koni a za sebou ťahal za kantár chudú ťažnú kobyľu. – Všetko som videl! Lebo som bol celkom pri zbrojnošoch, celkom vpredu!

– Aha ho, sopliaka, – okomentoval to starý pohonič. – Ešte má mlieko na brade, a ako sa vystatuje. A čo takto jednu bičom?

– Nechajte ho, otec, – chlácholil ho Aplegatt. – Onedlho sú krížne cesty, tam sa odpojmám a pôjdem na Carreras, no predtým by som rád vedel, ako to bolo s tým zaklínačom. Rozprávaj, chlapče!

– Nuž, to bolo tak, – spustil rýchlo mládenec, – ten zaklínač zašiel za veliteľom vojakov. Povedal, že sa volá Gerant. Veliteľ na to, že nech sa volá ako chce, radšej nech sa dá hneď do roboty. A ukázal, kde ten netvor sedí. Zaklínač pristúpil bližšie, chvíľku si obludu obzeral. Bolo od nej asi tak sto metrov, možno aj viac, ale on sa pozrel len tak z diaľky a zrazu vraví, že to je mantichora, a mimoriadne veľká, a že ju zabije, keď mu zaplatia dvesto korún.

– Dvesto korún, – rozkašľal sa druhý starček. – Vari sa ten celkom zbláznil?

– To isté mu pán veliteľ povedali, ibaže troška škaredšie. A zaklínač na to, že to toľko stojí, a že jemu je jedno, nech obluda sedí na ceste hoci aj do súdneho dňa. Veliteľ na to, že toľko peňazí veru nedá, radšej počká, kým netvor sám neodletí. Zaklínač zase na to, že netvor neodletí, lebo je hladný a rozzúrený. A ak odletí, že sa hneď nazad vráti, lebo toto je jeho lovecké tero... teret... teretor...

– A ty, sopliak, neblabotaj! – nazlostil sa starček pohonič bez viditeľného efektu; pritom sa pokúsil vysmrkať medzi prsty, ktorými zároveň držal liace. – Rozprávaj, ako to bolo!

– Veď rozprávam! Zaklínač povedal toto: Netvor neodletí, ale bude celú noc žrať zabitého rytiera, pekne pomaličky, lebo rytier je v zbroji, ťažko sa vyškrabáva z toho železa. Na to pristúpili kupci a dali sa zaklínača uhovárať, tak aj onak, že sa pozbierajú a sto korún mu dajú. A zaklínač im na to, že beštia sa vraj volá mantichora a je ukrutne nebezpečná, takže spomínaných sto korún si môžu strčiť do riti, on veru nenasadí krk len tak lacno. Nato sa veliteľ nasrdil a povedal, že taká je už zaklínačská psia povinnosť, že má krk nastavovať a že zaklínač je richtig na to stvorený, tak ako predtým spomenutá riť na sranie. Ale kupci sa navidomoči báli, že zaklínač sa tiež nahnevá a stratí sa, tak sa dohodli na zvýšení odmeny na stopäťdesiat,

a tak zaklínač schytil meč a vykročil tam, kde tá potvora sedela. A veliteľ hneď za ním urobil znak proti urieknutiu a odplúl si; povedal, že ani nevie, prečo zem nosí takýchto pekelných pankhartov. Jeden kupec zase na to, že keby vojsko namiesto naháňania elfov po lesoch vyháňalo z pozemských ciest strašidlá, vôbec by nebolo treba takýchto zaklínačov, a že...

– Netáraj, – prerušil ho starček, – rozprávaj len to, čo si videl.

– Ja som, – pochválil sa chlapík, – strážil zaklínačovho koňa, gaštanovú kobylku s bielym flakom na čele.

– S kobylkou pes tancoval! A videl si, ako zaklínač zabíjal netvora, videl si to?

– Eeee... – zajachtal chlapík. – To som teda nevidel... Zatlačili ma do zadu. Všetci vrieskali ako najatí a kone sa splášili, a tak...

– Ved' hovorím, – fľocho pohrdavo dedko, – hovno videl, zasran jeden.

– Ale videl som zaklínača, keď sa vrátil! – nafúkol sa chlapík. – A veliteľ, ktorý na všetko dozeral, tomu tvár celkom zbledla a potichu povedal vojakom, že sú to magické čary alebo elfské figle, že obyčajný človek nie je schopný takto rýchlo mečom zvrátať... Nuž a zaklínač si vzal od kupcov peniaze, naskočil na kobylku a odcválal.

– Hmmm... – zahundral Aplegatt. – A na ktorú stranu sa vybral? Cestou na Carreras? Ak áno, tak ho možno dobehnem, prizriem sa mu zblížšia...

– Nie veru, – povedal chlapík. – Na rázcestí sa vybral na Dorian. A mal celkom naponáhlo.

Zaklínačovi sa len zriedkakedy niečo snívalo, navyše si tie zriedkavé sny po prebudení nikdy nepamätal. Ani vtedy, ak to boli zlé sny – a obvykle bývali zlé.

Tentoraz išlo tiež o zlý sen, ale napodiv si zapamätal prinajmenšom jeho fragment. Zo zhúžvaného víru akýchsi nejasných, ale znepokojujúcich postáv, čudných, zlovestných scén a nezrozumiteľných, no hrôzu vzbudzujúcich slov a zvukov sa zrazu vynoril výrazný a čistý obraz. Ciri. Iná ako tá, čo si pamätal z Kaer Morhen. Popolavé vlasy rozviate v cvale

mala dlhšie – také, aké nosila vtedy, keď ju stretol prvý raz, v Brokilone. Keď prechádzala popri ňom, chcel vykriknúť, ale hlas mu zlyhal. Chcel sa za ňou rozbehnúť, ale akoby bol až do polovice stehien ponorený v tuhnejšej smole. A Ciri ako keby ho nevidela, cválala ďalej do noci medzi prízračné jelse a vrby, ktoré mávali konármi, ako keby ožili. A zrazu zbadal, že ju prenasledujú. Že za ňou v odstupe cvála grošovaný kôň a na ňom jazdec v čiernom brnení a prilbici ozdobenej krídlami dravého vtáka.

Nemohol sa pohnúť, nemohol zakričať. Mohol sa iba prizeriť, ako okrídlený rytier Ciri dobieha, schmatne ju za vlasy, sťahuje zo sedla, v cvale vlečie za sebou. Mohol sa len pozeriť, ako Cirina tvár sinavie od bolesti a z úst sa jej derie nemý krik. Zobudiť sa, prikázal si, lebo už nevládal zniesť tú nočnú moru. Zobudiť sa! Zobudiť sa okamžite!

Zobudil sa.

Dlho nehybne ležal a premietal si ten sen. Potom vstal. Spod vankúša vytiahol mešec, rýchlo prerátal desaťkorunové mince. Stopäťdesiat za včerajšiu mantichoru. Päťdesiat za hmláka, ktorého zabil na objednávku starostu z dediny pri Carrerese. A päťdesiat za vlkolaka, na ktorého si ho zavolali osadníci z Burdorffu.

Päťdesiat za vlkolaka. Celkom dosť, lebo to bola ľahká robota. Vlkolak sa nebránil. Zahnaný do jaskyne, z ktorej nebolo úniku, si pred ním klakol a čakal na úder mečom. Zaklínačovi ho prišlo ľúto.

Ale potreboval peniaze.

Neprešla ani celá hodina a už prechádzal uličkami mesta Dorian a hľadal známe zákutie a známy vývesný štít.

Nápis na štíte hlásal: *Codringher a Fenn, právne služby a konzultácie*. Geralt však až pridobre vedel, že to, čo robia Codringher a Fenn, má len veľmi málo spoločné s právom, ba sami partneri majú množstvo dôvodov vyhnúť sa akémukoľvek kontaktu s právom či jeho predstaviteľmi. Celkom vážne pochyboval, že by ktokoľvek z klientov, čo sa tu objavovali, mal čo len tušenie, čo znamená slovo „konzultácia“.